

klæber ved den nugældende Lov, hvilket imidlertid ikke udelukker Muligheden af, at Forslaget ved Udvalgsbehandling kan komme til at fremtræde i end mere fuldkommen Skikkelse.

Jeg kunde ønske, forinden jeg slutter, at fremsætte et Par Bemærkninger, som udelukkende gælder den rent lovtekniske Side. Lovforslagets Titel er: Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 indeholdende Bestemmelser om Børn udenfor Ægteskab og disses Forældre. Naar vi ellers ved Lovforanstaltninger træffer Ændringer i bestaaende Love, forekommer det mig at være almindeligt, at de Paragraffer, der ændres, ophæves, eller at de Bestemmelser, vi vedtager, kommer til at fremtræde som et Supplement til den gældende Lov, og hvor Tale er om omfattende Ændringer, er det da i Regelen saaledes, at Loven optrykkes samlet under eet. Her er imidlertid ikke Tale om at ophæve nogen af den bestaaende Lovs 21 Paragraffer, og dette Lovforslag kommer altsaa til at bestaa sideordnet med den, men det vil altsaa sige, at de Myndigheder, der har at føre Lovens Bestemmelser ud i Livet — og det er for den alt overvejende Dels Vedkommende de kommunale Myndigheder —, faar to parallelt løbende Love at virke med. Jeg synes, at dette er uhensigtsmæssigt. Her er Tale om skiftende kommunale Myndigheder, som tidt og ofte kan have Besvær nok med af de enkelte Love at uddrage de Bestemmelser, de skal handle efter, men endnu vanskeligere bliver det, hvis de stadig skal virke med to sideordnede Love. Som sagt, dette synes mig upraktisk, og jeg tillader mig meget at henstille, at det gøres til Genstand for velvillig Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigt at søge at faa de to Love, der saaledes kommer til at gælde, sammenarbejdet til een Lov. Jeg føler mig ganske overbevist om, at man ude i Kommunerne vilde være særdeles tilfreds med en saadan Ordning i Stedet for de to Love, der her tilsigtes tilvejebragte. I øvrigt skal ogsaa jeg medgive det foreliggende Lovforslag mine Partifællers og min Anbefaling til dets velvillige Fremme.

Trier: Den Lovgivning, der slaar ind paa Behandlingen af Spørgsmaal som det her foreliggende, maa vel betragtes, i sin Begyndelse i alt Fald, som et Forsøg, og først lidt efter lidt gennem Brugen af en saadan Lovgivning viser det sig, hvorvidt Forsøgene lykkes, eller om Erfaringen til-

raader Ændringer. Jeg betragter da ogsaa det her foreliggende Lovforslag som et Forsøg paa at afskaffe de Mangler, som Erfaringen har vist klæber ved den tidligere Lov om samme Genstand, uden at jeg derfor kan være sikker paa, at dermed er alt det udtømt, som Erfaringen i Tidernes Løb maaske kunde gøre det tilraadeligt at tage under ny Behandling. Men naar det er saaledes, at en saadan Lovgivning væsentlig maa betragtes, foreløbig i alt Fald, som Forsøg, saa tror jeg ligesom en tidligere Taler, at det vistnok endnu ikke er Øjeblikket til at tage disse Spørgsmaal op til en samlet Overvejelse og Afgørelse. Jeg tror, det vilde være heldigt endnu at kunne indhøste Erfaringer, inden man gaar dertil. Og naar der er Tale om blandt andet ogsaa at optage Spørgsmaalet om Enkers Ret i denne samlede Overvejelse, er her jo et Omraade, hvor vi endnu overhovedet slet ingen Erfaring har, og hvor det derfor vilde være gavnligt, om Loven om Enkerne gennemførtes, saa man fik Lejlighed til at se, paa hvilke Punkter der ogsaa der mulig kunde være Ændringer at foretage. Medens jeg er ganske enig i, at der maa komme det Øjeblik, hvor man tager under samlet Overvejelse, hvad der paa alle disse Forsøgsomraader bør gøres, tror jeg, det vil være heldigt endnu en Tid lang at søge at indhente Erfaringer i Kraft af de særlige Love, der enten allerede er gældende, eller som i en nær Fremtid kan komme til at gælde om saadanne Spørgsmaal. Den Slags Love er jo i det hele Værnelove, Love, der søger at værne dem, der i særlig Grad trænger til et Forsvar, dem, der er ringest og daarligst stillede og vanskelig kan overlades til sig selv, fordi de saa vilde strande. Det er i saadanne Love Samfundssamvittigheden, der træder op paa saadanne Omraader, hvor man dels har Indtrykket af, at den enkeltes personlige Samvittighed ikke er saa udviklet, som det kunde være ønskeligt, og hvor det dels maa indrømmes, at hos den enkelte Evnen til at gennemføre de naturlige Forpligtelser, der hviler paa ham, ikke er til Stede. Jeg er enig med den ærede foregaaende Taler i, at denne Samfundssamvittighed, der søger at løse en Opgave, der maa løses, nødig maa virke paa en saadan Maade, at det bidrager til at svække den personlige Samvittighed. Jeg antager ogsaa, at jo mere man ved Udstedelsen af saadanne Love sikrer mod Misbrug, des mere vil ogsaa det blive en Appel til den enkeltes Samvittighed, altsaa maaske et Opdragelses-